

Mänskliga Rättigheter

Zoltan Tiroler

Det skriver Rob Miller 26 november i The Guardian, som svar på en artikel veckan innan med anledning av tidningens okritiska återgivning av Human Rights Watch (HRW) "rapport" om Kuba. HRW, med säte i New York, har inte som Amnesty till slut insett att Kuba är utsatt för en folkrättsvidrig ekonomisk blockad (kallad embargo). HRW upprepar ofta i stort sett Vita husets version av läget i olika delar av världen, inte minst när det gäller Kuba. De tycker visserligen att "embargot" ska lyftas, men inte för att det är ett folkrättsbrott utan för att det "ger kubanska myndigheter en förevändning för att slå ner på oppositionella".

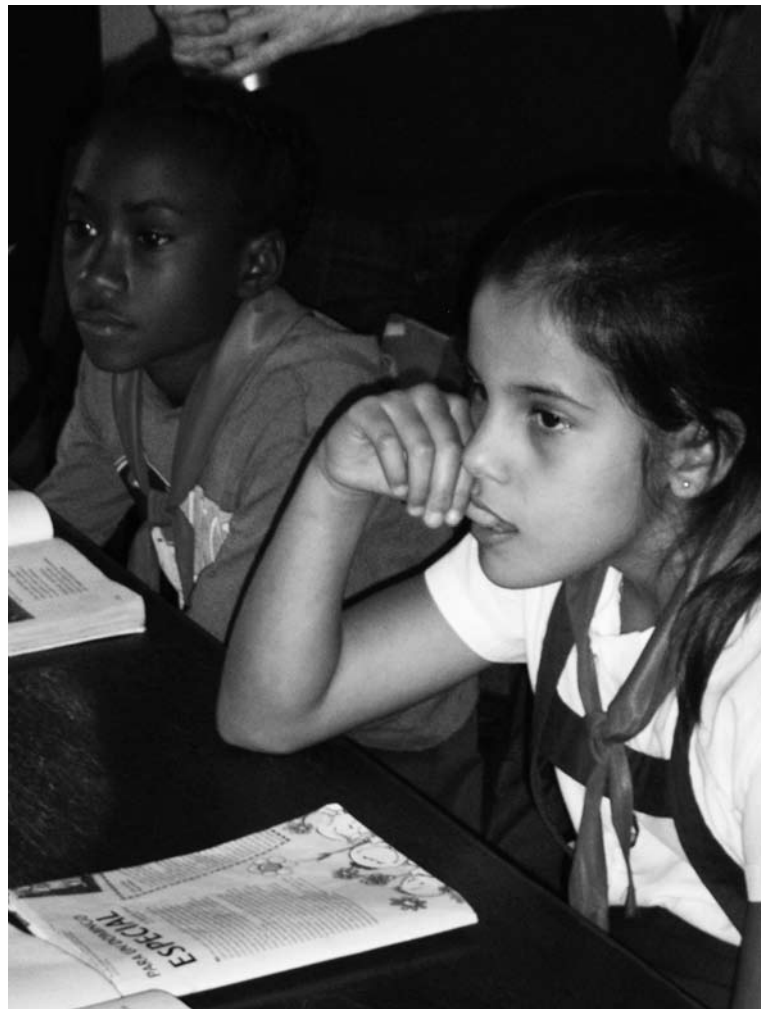
HRW skriver att deras "rapport" grundar sig på en "hemlig undersökningsexpedition" till Kuba under sommaren och dussintals djupintervjuer med "människorättsaktivister, journalister, präster, fackliga aktivister och tidigare politiska fångar och deras familjer i 7 av Kubas 14 län". Med det urvalet "rapporterar" HRW att Raúl Castro "har vidmakthållit förtryck och håller dussintals politiska fångar instängda", men bortser helt från att de åtalats för att ta emot pengar från USA:s regering. De sitter instängda för att de är betalda agenter för främmande makt – ett brott i vartenda land i hela världen.

Det verkliga brottet är den förlamande och omänskliga USA-blockaden

HRW verkar inte bry sig om de människorättskränkningar som blockaden innebär. Dess 123-sidiga rapport är mer bekymrad för hur blockaden "alienerar" USA:s politik internationellt. Det kanske inte är så konstigt då HRW:s Latinamerikachef, José Miguel Vivanco, nyligen anklagade Kuba för att vara "den värste människorättsförbrytaren i regionen." I en världsdal där fackföreningsmedlemmar avrättas, homosexuella mördas och barn lever i misär, fördärvas av droger, våld och övergrepp, så förtjänar inte Kuba en så orättvis beteckning.

Guardian rapporterade inte alls, än mindre upplät en hel sida åt Amnestys rapport från juli 2009 om blockadens "effekter på kubanernas ekonomiska och sociala mänskliga rättigheter". Och sällan får vi läsa om de mångmiljondollarstinna lobbygrupper som demoniserar Kuba för att rättfärdiga blockaden, eller om de 45 miljoner dollar som avsattes i federala budgeten 2008 för detta. Artikeln i Guardian citerade inte FN:s förre generalsekreterare Kofi Annan som sa: Kuba visar hur mycket ett folk kan åstadkomma med de tillgångar de har om de prioriterar rätt: på hälsa och utbildning. Däremot citeras en viss Brian Latell som hävdar "att

ingen organiserad eller hotande opposition av något slag är tolereras", utan att tala om att han arbetar på Miamis Universitet, den exilkubanska extremhöger akademiska högskolan, finansierat av både USA:s regering och Bacardi-familjen. Inte heller nämns Latells bakgrund i CIA. Kuba är inte perfekt skrivet Rob Miller, men landet förtjänar verkligen inte denna slags pariastämpling.

INGEN AV DEM ÄR KUBAN

Unicef rapporterade strax före jul att 146 miljoner barn är undernärda i de s.k. utvecklingsländerna, men ingen av dem är kuban. I stället är Kuba det enda landet i Latinamerika och Karibien som har utrotat allvarlig undernäring. FAO, FN:s organ för jordbruk och livsmedel, konstaterar att staten bidrar till matsäkerheten genom subventionerade baslivsmedel och att Kuba ensamt har uppnått Milleniummålet att utrota undernäring. Och även på andra områden kan vi göra liknande jämförelser:

900.000 barn dör årligen av fattigdom – ingen är kuban
200.000 barn är hemlösa, sover på gatan – ingen är kuban
250.000 barn under 13 år måste arbeta för att överleva – ingen är kuban

Mer än 1 miljon barn tvingas till prostitution och tiotusentals faller offer för organhandel – ingen av dem är kuban
25.000 barn dör varje dag av mässling, malaria, difteri, lunginflammation och undernäring – ingen av dem är kuban.
Kuba är inte perfekt, och ingen himmel på jorden. Det är ett samhälle som sätter människorna först, och det märks.

